

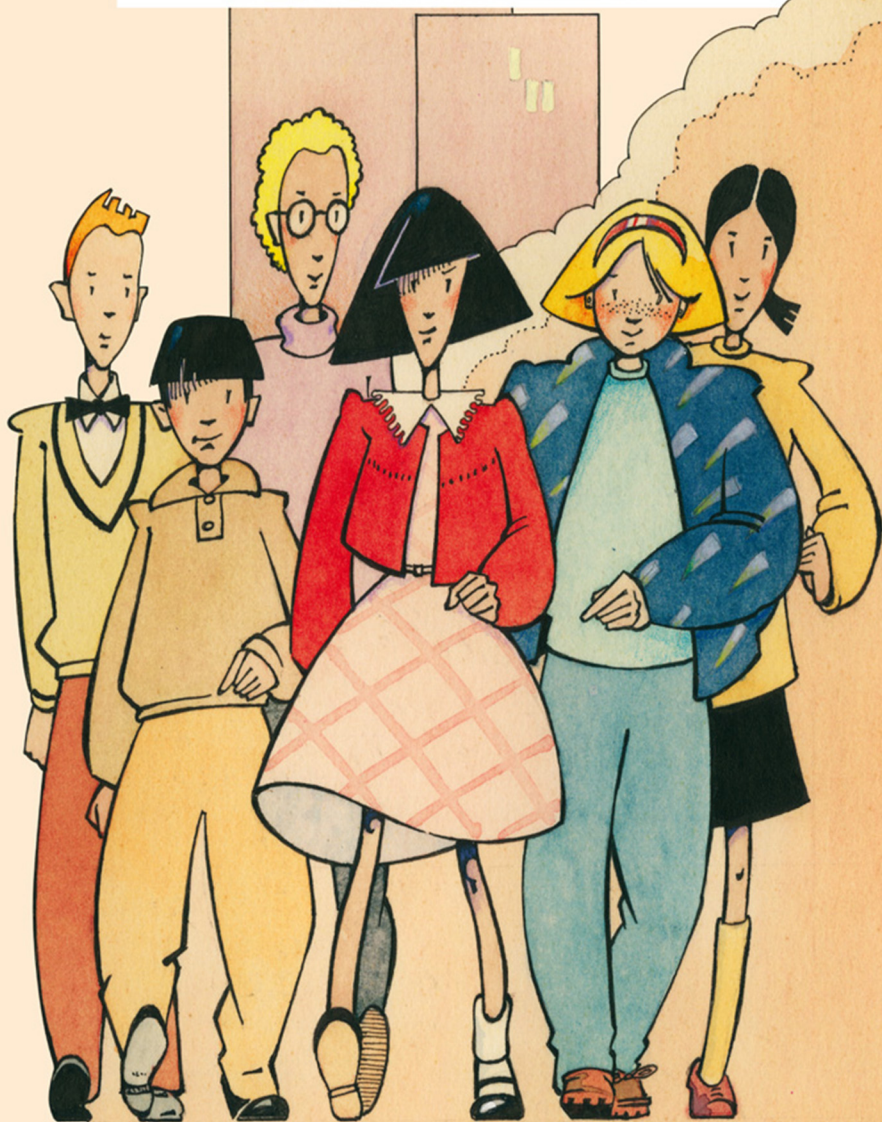
EL MICALET GALÀCTIC

Gratacelònia

Josep Antoni Fluixà

Dibuixos d'Antoni Laveda

1. Una gran ciutat

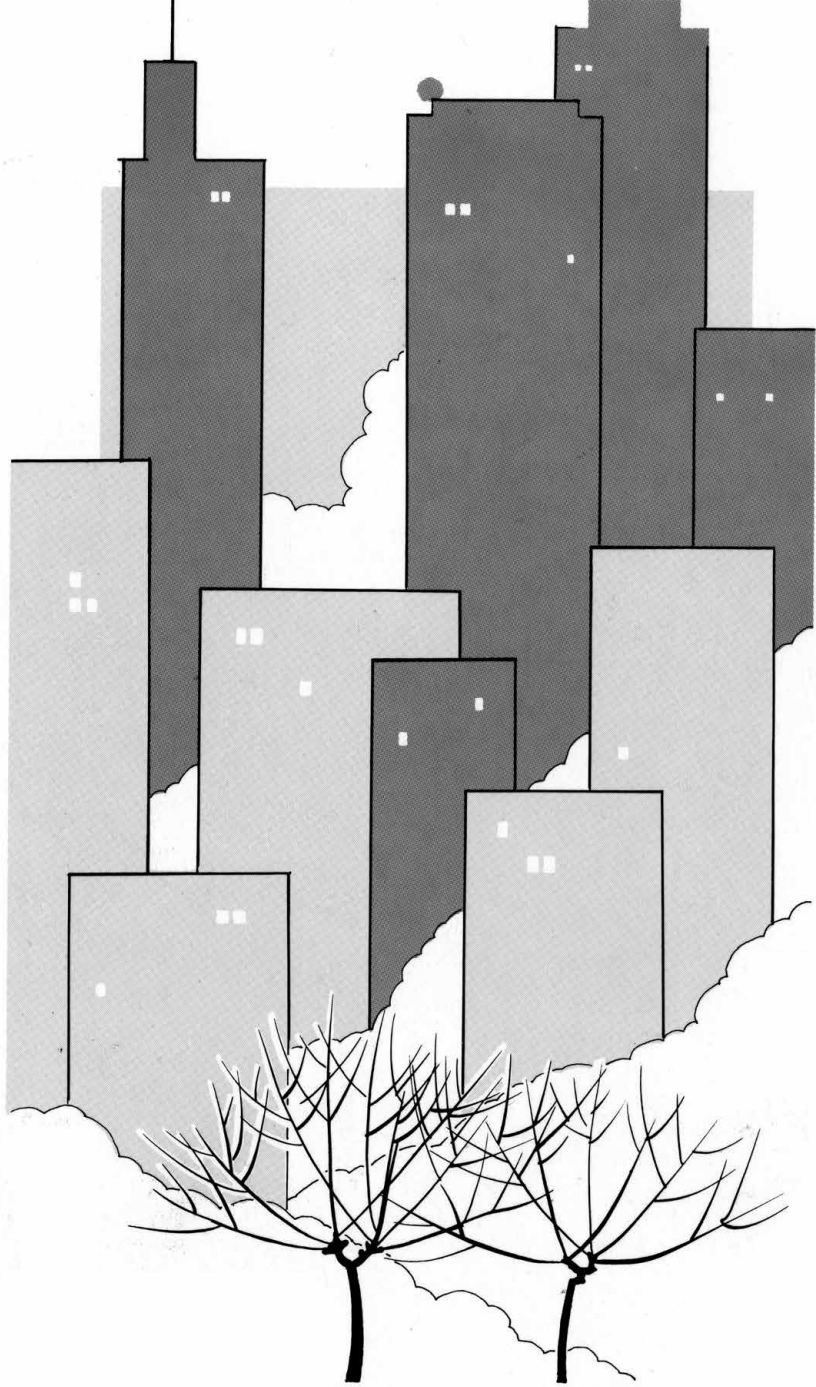
En un llunyà i remotíssim país, el nom del qual ara no em ve a la memòria, prop del gran llac dels Set Colors de l'Iris, hi havia una gran ciutat anomenada per tots Gratacelònia. Era una ciutat nova, de recent construcció, que havia crescut com els ocells, en un tres i no res.

Tot el país era nou. Per això, hi acudia molta gent d'altres llocs. Hi havia treball per

a tots. En aquell país necessitaven ciutats noves, carreteres noves, ponts i pantans, fàbriques, maquinària nova i moltes altres coses més. El progrés i la vida moderna hi arribaven amb gran pressa. De fet, poc després de nàixer, Gratacelònia ja s'havia fet gegantina i enormement urbana. ¡Imagineu-vos-la, si voleu!

Nombrosos carrers i llargues avingudes, entrecreuades unes per damunt de les altres, travessaven la ciutat de nord a sud, de sud a est i d'est a oest. És a dir, per tots els cantons i els amagatalls. Si haguérem vist aquells carrers i aquelles avingudes des de dalt, des de la finestra d'un avió, ens haurien semblat una teranyina o un laberint.

Evidentment, no eren cap teixit d'aranya, però sí en certa manera un laberint, ja que hi era molt fàcil perdre's. Cada dia hi havia gent que es perdia. Els guàrdies municipals anaven sempre ofegats de faena.

Arribava la nit i sempre es quedava gent pels carrers.

—¿I vosté? ¿Per què no se'n va a casa?

—¿Perquè no sé tornar-hi! —contestava, potser, un vellet d'esquena corbada i cabells color de cendra.

—¿Au, vinga, no es preocupe! Diga'm en quin carrer viu i el portaré —li oferia el guàrdia a l'home aquell o a qualsevol altre.

—¿Ai, ja no podem ni eixir de casa!

I de diàlegs com aquest se n'escoltaven tothora i cada dia.

D'edificis, Gratacelònia en tenia un fum, és a dir, molts. I tots ben alts, tant que quasi tocaven el cel. ¡I no és broma això que dic! Els núvols no hi podien passar. Sempre que s'aproximaven a Gratacelònia carregats d'aigua la deixaven caure als afores i no plovia mai a la ciutat. D'això, els seus habitants, al principi, estaven molt contents, perquè, d'aquesta manera s'estalviaven comprar paraigües.

Els venedors, com és normal, no ho comprenien i s'esforçaven a vendre'n:

¡Mireu, mireu!

¡Quin paraigües més bonic!

Si el porteu,

de dia o de nit,

no us banyareu.

Però no en comprava ningú.

—¿Per a què volem paraigües, si no plou?

—contestava la gent als venedors.

—Per protegir-vos del sol.

—Però si no tenim sol tampoc.

I era ben cert. A Gratacelònia no feia mai sol, perquè els edificis, com que eren tan alts i estaven uns tan prop els uns dels altres, no deixaven que el sol arribara a terra. L'ombra dominava pertot arreu.

I així és com, a la fi, els venedors hagueren d'abandonar la seua obstinada venda de paraigües.

Però la gent, que al principi era molt feliç de viure a Gratacelònia, començà, amb el pas del temps, a deixar de ser-ho cada dia un poc més. Ja no sentien l'orgull de viure en la ciutat més rica i pròspera d'aquell país —el nom del qual, una vegada més, se'm torna a oblidar—. La felicitat s'esfumava lentament. I ningú no sabia, en realitat, la causa d'aquella tristor i desgana que omplia, dia a dia, el cor dels resignats habitants de Gratacelònia.